

## Кучешкият цар Сребърко

Един ден царят на Бенарес тръгнал към своята градина за развлечения в разкошно украсената си колесница. Той много обичал тази колесница, най-вече заради скъпите ръчно изработени кожени колани и ремъци. Този път той останал в градината чак до вечерта и се прибрал в двореца късно. Затова не прибрали колесницата вътре, а я оставили в двора на царския палат цяла нощ.

През нощта валяло обилно и кожата се намокрила, издула се, омекнала и започнала да издава приятен аромат. Разглезените дворцови кучета надушили вкусната кожа и излезли на двора, където отхапали и изяли меките, влажни ремъци. Преди да се развидели, се прибрали обратно в двореца, незабелязани от никого.

Когато царят се събудил и слязъл долу, видял, че кожата била надъвкана и изядена от кучета. Повикал слугите и поискал да разбере как е станало това. Тъй като било задължение на слугите да наглеждат дворцовите кучета, те не посмели да ги обвинят, за да не се покажат небрежни и да си изпатят. Вместо това съчинили история, според която уличните кучета от града, местните песове и помяри, се били промъкнали в двореца през канализацията и шахтите. Те били изяли луксозните кожени ремъци.

Царят изпаднал в ярост. Той бил толкова погълнат от гняв, че решил да си отмъсти на всички кучета. Затова издал заповед, че който срещне куче из града, трябва да го убие на място!

Така хората започнали да убиват кучета. Когато научили за царското нареждане, кучетата много се уплашили и избягали извън града, където живеел техният предводител, кучешкият крал Сребърко.

Сребърко бил крал не защото бил най-голям, най-силен или най-издръжлив. Той бил среден по размер, с лъскава сребриста козина, искрящи черни очи и бдителни наострени уши. Походката му излъчвала благородство и будела възхищение и почит както сред хората, така и сред кучетата. През дългия си живот той бил научил много неща и можел да концентрира ума си върху това,

което е най-важно. Така станал най-мъдрият сред кучетата и най-много от всички се грижел за другите. Това били причините да бъде крал на кучетата.

Той разпитал поданиците си защо са толкова уплашени и те му разказали всичко за ремъците на колесницата и царската заповед. Крал Сребърко знаел, че няма как да се промъкнеш в добре охранявания царски двор и се досетил, че кожата вероятно е била изядена от царските кучета, живеещи в двореца.

„Ние, кучетата, знаем,“ казал си той, „че колкото и различно да изглеждаме, всички сме свързани помежду си. Затова трябва да положим всички усилия, за да спасим живота на тези бедни улични песове, които са мои родственници.“

Затова им рекъл:

- Не се страхувайте, ще ви спася. Стойте тук и не ходете в града. Аз ще отида да кажа на царя на Бенарес кои са виновниците и кои са невинни. Истината ще спаси всички ни.

Преди да тръгне обаче, той се оттеглил настрана, за да остане сам. След като цял живот бил практикувал доброта и упражнявал ума си, сега се концентрирал силно и изпълнил ума си с любяща доброта. Ето какви били мислите му: „Нека всички кучета бъдат щастливи и спокойни. Нека всички кучета бъдат в безопасност. Отивам в двореца както заради кучетата, така и заради хората. Никой няма да ме нападне или нарани.“

Тогави цар Сребърко започнал бавно да ходи из Бенарес. Умът му бил много концентриран и затова не изпитвал страх. Тъй като целият му живот бил изпълнен с добри дела, походката му излъчвала спокойно благородство, което будело уважение. Поради топлото сияние на любяща доброта, което хората усещали, никой не изпитал гняв или желание да го нарани. Вместо това всички се удивлявали и възхищавали на Великото същество, което преминавало!

Сякаш целият град бил изпаднал в транс. Без никакво препятствие кучешкият цар Сребърко преминал край дворецовите стражи, влязъл в тронната зала и седнал най-спокойно току под царския трон! Царят на Бенарес бил впечатлен от тази проява на смелост и достойнство. Когато слугите се притекли да отведат кучето, той им заповядал да го оставят на мира. Тогави Сребърко излязъл изпод трона, поклонил се почитателно и се обърнал към царя:

- Ваше величество, вие ли заповядахте всички кучета в града да бъдат убити?
- Да, аз бях – отвърнал царят.
- Какво престъпление са извършили те? – попитал Сребърко.
- Изядоха богато украсените кожени каиши и ремъци на колесницата ми.
- Вие знаете ли кои кучета са сторили това? – поискал да узнае Сребърко.
- Никой не знае – отвърнал царят на Бенарес.
- Господарю, редно ли е владетел като вас, който желае да бъде справедлив, да отрежда смърт на всички кучета заради вината на неколцина?
- Тъй като не зная точно кои кучета са унищожили кожата, единствено като наредя да убият всички, мога да съм сигурен, че виновниците са били наказани. Трябва да има справедливост!

Сребърко замълчал за момент преди да зададе най-важния въпрос на царя.

- Господарю, всички кучета ли наредихте да бъдат убити или има и такива, за които заповедта не се отнася?

Царят се почувствал малко неудобно, тъй като бил принуден да признае следното пред всички придворни:

- Вярно е, че не всички ще да бъдат убити. Чистокръвните кучета, които живеят в двореца, ще бъдат пощадени.
- Господарю, преди малко казахте, че всички кучета трябва да бъдат убити, за да е сигурно, че виновните ще бъдат наказани. Сега казвате, че собствените ви дворцови кучета ще бъдат пощадени. Това означава, че сте поели по пътя на предразсъдъците. За цар, който желае да бъде справедлив, не е редно да има предпочитания към едни или други. Справедливостта на царя трябва да бъде безпристрастна и непредубедена, както везната, с която продавачите мерят стоките си. Вие сте отсъдили смърт за всички кучета, но всъщност това се отнася само до бедните непородисти улични кучета. Вашите чистокръвни и богати дворцови кучета ще се спасят, а бездомните ще бъдат несправедливо наказани!

Царят на Бенарес осъзнал правдивостта на думите на Сребърко.

- Ти достатъчно мъдър ли си, за да узнаеш кои кучета са изяли кожените ми ремъци и колани?
- Да, господарю, сигурен съм, че са били вашите любими дворцови кучета и мога да го докажа.

Кучешкият крал помолил да доведат любимците на царя в тронната зала. Поискал също смес от млечна суроватка и трева и накарал кучетата да я изядат. Те го сторили и – о, що да видят всички! – повърнали части от разкошните кожени ремъци на царската колесница!

Тогава Сребърко казал:

- Господарю, никое улично куче не може да влезе в строго охранявания дворец. Предразсъдъците са ви заслепили. Вашите собствени кучета са виновниците. Въпреки това, да се убие живо същество е неблагоприятно, вредно действие. Ние, кучетата знаем това, но хората като че ли не го осъзнават – че всички живи същества са свързани, затова всички заслужават еднакво уважение като родственици.

Целият царски двор бил смаян от това, което се случило пред очите им. Царят на Бенарес бил внезапно обзет от смирение. Той се поклонил пред Сребърко и рекъл:

- О, царю на кучетата, никога не съм срещал някой като теб, който да съчетава съвършена мъдрост с велико състрадание. Твоята справедливост е върховна. Предлагам ти своя трон и царството на Бенарес!
- Не ламтя за човешка корона, царю – отвърнал Сребърко. – Ако искате да изразите почит към мен, бъдете справедлив и милостив владетел. Ще помогне много, ако започнете да пречиствате ума си, като спазвате петте правила. Това означава да се откажете напълно от пет неблагоприятни, вредни действия: да не отнемате живот, да не взимате нищо, което не ви принадлежи, да се въздържате от лошо поведение, както и от лъжи и груби думи, и да не взимате никакви упойващи вещества.

Царят започнал да следва учението на мъдрия кучешки крал. Управлявал с огромно уважение към всички живи същества. Заповядал също всеки път,

когато той се хранел, да хранят и всички кучета в двореца и по улиците на града. Така започнало верното приятелство между хората и кучетата, които продължава и до днес.